

2.5.2016

Hyvät sukuseuralaiset

Tätä kirjoitettaessa on huhtikuun alku ja olen juuri palannut Lapista hiihtämästä. Maisemien muuttuminen yli tuhannen kilometrin matkalla lumien suhteen on melkoinen. Lähtöpäässä lunta oli metrin verran ja pakkasta oli myös päivällä. Lumi väheni lähes olemattomiin jo Ouluun tultaessa, mutta rippeitä näkyi aivan pääkaupunkiseudulle asti. Kotipihalla kukki lumikellot ja krookukset komeasti. Kohonnut lämpötila, aurinko ja vesisateet ovat kohta vieneet roudankin. Kyllä Suomi on monivivahteinen maa.

Sukuseuratoiminnassa tarvitaan myös monenlaisia osaajia. Sukuseurassamme on vetovastuussa ollut lähes sama johtokunta jo vuosia ja nyt kaivataan ”veren vaihtoa”. Johtokunnassa on pohdittu, millä jäsenistöä saataisiin aktivoitumaan, mutta ”viisasten kiveä” ei ole löytynyt. Jäsenmäärämme on ollut hienoisessa laskussa jo useamman vuoden ja sekin pakottaa keksimään houkuttimia sukuseuratoiminnasta kiinnostuneille Marttisille. Facebook -sivumme ”Marttinen sukua” on herättänyt kiinnostusta, mutta nyt pitäisi nämä henkilöt saada myös vuosikokoukseen. Tulkaa hyvät sukuseuralaiset vaikuttamaan **lauantaina 18.6. Juvan Partalan Kuninkaankartanoon** yhteiseen tapaamiseemme. Vuosikokouksen yhteydessä on teatteriesitys, joka kuuluu vuosikokouksen ohjelmaan. Kutsu ja tarkemmat tiedot toisaalla tässä kirjeessä. Yhdessäolo ja toisiimme tutustuminen on parasta antia näissä kokoontumisissa.

DNA-ryhmässä on saatu uusia näyttöjä ja muiden sukuseurojen edustajat ovat kiinnostuneita meidän tuloksista. Pekka Haikkala on edelleen ansiokkaasti seurannut ja koonnut tietoja sukuseuramme jäsenien näytteiden tuloksista. Sukuseura tukee myös rahallisesti näytteiden ottoa.

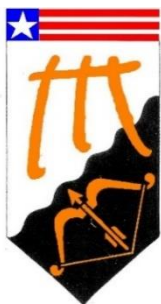
Johtokunnassa pyrittiin järjestämään Amerikan matkan uusinta, mutta se jouduttiin perumaan vähäisen kiinnostuksen vuoksi. Seura suunnitteli matkaa Ruotsin ja Norjan suomalaismetsiin, mutta ennakoilmoittautuneiden vähäisyyden vuoksi halukkaille osoitettiin mahdollisuus osallistua Rautalampilehden lukijamatkalle. Matka toteutuu ja sinne on lähdössä pieni joukko sukuseuralaisia. Ilmeisesti matkojen hinnat kauemaksi on yhtenä esteenä kiinnostukseen.

Elämme kevään odotuksessa nyt ja tätä luukiessanne on jo täysi kevät tai kesä ja toivottavasti kaunis sellainen.

Tavataan Juvan Partalan Kuninkaankartanossa.

Risto Marttinen
Puheenjohtaja

Sukukokous

Marttisten sukuseura ry:n
sääntömääräinen sukukokous
pidetään Partalan Kuninkaankartanossa
Juvalla.

Aika Lauantai 18.6.2016

Paikka Partalan Kuninkaankartano,
Hattulantie 1, 51900 Juva
p. +358 44 322 7247

Ohjelma

- 9.00 – 10.00 Ilmoittautuminen
Kahvi ja suolainen kahvileipä
Partalan historiaa
- 10.00 – 11.30 Vuosikokous
Kokous avataan sukufanfaarin sävelin
- 11.30 – 12.30 Lounas
- 12.30 – 13.00 DNA-katsaus, Pekka Haikkala
- 13.00 – 13.30 Juvan historiaa, Heikki Laukkanen
- 13.30 – 14.00 Tryffelikeskuksen esittely
- 14.00 – 15.30 Teatteriesitys Avomielinen Anneli
- 15.30 - Kakkukahvit ja vapaata keskustelua

Osallistumismaksu

Jäsenet 40 € (v. 2016 jäsenmaksu maksettu)
Ei jäsenet 50 €
Alle 12 vuotiaat ilmaiseksi vanhempien mukana

Maksu sisältää lounaan, kahvit sekä teatterilipun.

Majoitus Jos tarvitset majoitusta, ota yhteyttä
Kuninkaankartanoon.

Kartanon on perustanut Kustaa Vaasa 1550-luvulla.

Kartanomiljöössä on runsaasti nähtävää:

- Juvan museo
- Juvan karjalaisten museo
- Juvan Tryffelikeskus
- Valokuvagalleria

Anneli on miesten mieleen, mutta väärin miesten. Annelilla on tyyli-tajua, mutta vääränlaista. Annelilla menee hyvin, mutta väärällä tavalla. Anneli tietää mitä tahtoo, mutta ei tiedä miten sen saisi.

info@partalankartano.fi
www.partalankartano.fi

Ilmoittautuminen

Sitovat ilmoittautumiset 31.5.2016 mennessä
 marttistensukuseura@gmail.com tai
 puh. 045 144 7838

Ilmoita osallistujien nimet ja alle 12-vuotiaiden
 lukumäärä sekä mahdolliset ruoka-aine allergiat.

Maksa osallistumismaksu 6.6.2016 mennessä
 sukuseuran tilille
 FI02 4600 0010 5978 35
 viite 00000 13042

Tervetuloa!

Sukuseuran hallitus

Ruotsin ja Norjan suomalaismetsiin 8.-13.8.2016

Matkalle on vielä muutama paikka vapaana,
 soita ja kysy lisää:

Sirpa Marttinen
 p. 040 741 8001

Matkatoimisto on saanut retkelle parhaan mah-
 dollisen oppaan.

Kaikki joukolla mukaan tutustumaan sukumme
 historiaan ja viettämään aikaa yhdessä!

UUTEEN MAAILMAAN

Romaani Pennsylvanian ensimmäisistä uutis-
 asukkaista, kirjoittanut Akseli Järnefelt
 Rauanheimo

1500-luvun lopulla oli Suomessa katovuosia,
 sota oli hävittänyt maata ja sotilasmajoitukset
 sekä verot rasittivat kansaa. Sen vuoksi suoma-
 laiset, varsinkin liikkumiseen kerkeämmät savo-
 laiset olivatkin halukkaita noudattamaan hert-
 tuan kehotusta. Heitä muutti jo silloin sekä erit-
 täin 1600-luvun alkupuoliskolla suuret joukot
 meren tuolle puolen, niin että he asuttivat mel-
 kein kaikki Keski-Ruotsin metsäseudut. He eli-
 vät noissa metsissä hiljaksen metsästäen ja
 kaskea kaataen. Useita vuosikymmeniä he oli-
 vat ikään kuin piiloutuneina syvimpiin korpiin.

Kirja on kokonaisuudessaan luettavissa su-
 kuseuran blogi –sivulla
<http://www.marttisten.sukuseura.fi/blogi.html>

LUKIJAMATKA RUOTSIN JA NORJAN suomalaismetsien maisemiin 8.–13.8.2016

Ohjelmassa:

- 8.8. laivamatka Helsinki - Tukholma
- 9.8. matka jatkuu kauniiden ruotsalaisten järvimaisemia hipoen lähelle Norjan rajaa Torsbyhyn - majoitus Mattilan lomakylässä
- 10.8. tutustumista Ruotsin puolella Ritämäkeen ja Puralaan sekä ympäristöön
- 11.8. tutustumista Norjan puolella suomalaismetsien alueisiin yöpyminen Karlstadissa
- 12.8. tutustumista Karlstadin maisemiin ja iltapäivä vapaata aikaa Tukholmassa laivamatka Tukholma - Turku
- 13.8. kotimatka Turusta alkaa

Pyydä tarkka ohjelma ja esite toimistostamme.

Matkan hinta 785 € / henkilö

- Hintaan sisältyy:
- bussimatkat koko matkan ajan Rautalammin Auton täysturistibussilla
 - laivamatkat A-luokan ikkunallisissa hyteissä
 - Torsbyssä majoittuminen Mattilan lomamökeissä
 - Karlstadissa hotellimajoitus
 - laivamatkoilla buffet-illalliset ja -aamiaiset
 - Ruotsin ja Norjan puolella lounaat, kahvitukset ja päivälliset
 - asiantuntija-opas / matkanjohtaja Seppo Remes matkalla koko matkan mukana

Ilmoittautumiset ja tiedustelut:

Matka Savo

Kirkkopuistonkatu 17, 74100 Iisalmi • 040 741 8001

Matka Vuojalahdelta Kerkonkoskelle

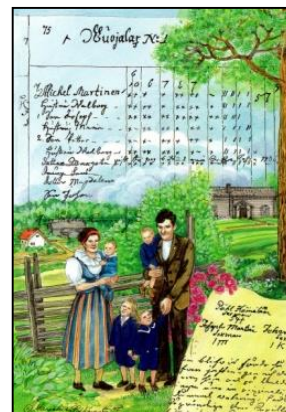
Matka Vuojalahdelta Kerkonkoskelle on kestänyt kirjatietoihin merkittynä jo lähes viisisataa vuotta. Linnuntietä mitattuna matka ei ole nykypäivänä pitkä, mutta sen tekeminen on vaatinut lukuisten sukupolvien osallistumisen matkaan. Suomi-Ruotsin hallitsijana (1521-1560) toimineen Kustaa Vaasan mielestä viljelemättömät maat kuuluivat ”Jumalalle, meille ja Ruotsin kruunulle”. Savossa tehtiin ensimmäiset veroluettelot Ruotsin kuninkaan kroonisen rahanpuutteen poistamiseksi noin v. 1540.

Tarina alkaa Juho Marttisesta, joka mainitaan veroluetteloissa 1541-1561 nykyisen Kangasniemen Vuojalahdella. Tarinasta pääosa sijoittuu Kerkonkoskelle, koska ajasta Kerkonkoskella on eniten muistinvaraista perimätietoa. Kaikki tässä tarinassa olevat tiedot, arviot ja oletukset eivät ole välttämättä oikein, koska tämä on vain pieni tarina allekirjoittaneen suvun vaiheista ja vuosisataisesta matkasta ja siinä seurataan vain yhtä isälinjaa. Tarinassa on myös lainauksia eri lähteistä, eikä niitä ole luetteloksi kirjoitettu. Sukujuonto on jäljitetty Marttisten sukukirjoista.

Aika Vuojalahdella

Juho Marttinen viljeli v. 1541 Vuojalahdella arviokuntaa nro 322. Juholla oli neljä poikaa. Juhon pojista oli todennäköisesti nuorin Paavo. Paavon mainitaan asuneen Vuojalahdella ainakin v. 1589–1595. Lapsia Paavolle syntyi asiakirjojen mukaan vain yksi. Paavon poika Lauri asusteli edelleen Vuojalahdella. Lapsia, jotka kaikki olivat poikia, syntyi viisi. Lauri Laurin poika syntyi noin v. 1620–1625 ollen lapsista toiseksi nuorin. Laurin lapsista toiseksi vanhin Pekka syntyi noin v. 1649. Pekka asusteli enimmäkseen Vuojalahdella, mutta asuinpaikaksi on merkitty myös Kangasniemen Äkry ja Niemisjärvi, joka voi olla nykyisen Hankasalmen puolella.

Pekan vanhin poika Mikko syntyi noin v. 1667. Mikko kuoli 4.2.1749 ja haudattiin kirkon alle. Mikon ensimmäinen puoliso oli Valpuri Puttonen ja toinen puoliso Valpuri Härmäläinen. Mikko asui Vuojalahti nro 1:ssä. Mikolle syntyi lapsia ensimmäisestä liitosta kolme ja toisesta kaksi.

Mikon lapsista toiseksi vanhin Pekka syntyi 3.5.1715 ja asui puolisonsa Valpuri Albrectin kanssa Kangasniemen Halttulassa. Pekan ja Valpurin jälkeläisiä ei enää asunut 1760-luvun puolivälin jälkeen Vuojalahdella. He olivat joutuneet poistumaan Luusnimelle ja Haukivuorelle. Näin päättyi aika Vuojalahdella. Pekan pojista Samuel syntyi 10.11.1746 ja asui Haukivuoren kylässä. Samuelille syntyi ensimmäisestä liitosta kaksi lasta. Hän sai myös aviottoman lapsen todennäköisesti ensimmäisen vaimonsa siskon kanssa. Toisesta liitosta syntyi vielä yksi lapsi.

Emäpitäjään Rautalammille

Samuelin vanhin poika Samuel syntyi 9.11.1770 ja asui puolisonsa Liisa Kolehmaisena kanssa Rautalammin Särkisalossa loisina ja torppareina Pyhälahdessa. Alue kuuluu nykyisin Konneveden kuntaan, mutta suvun aika Rautalammilla oli alkanut. Ei ole vaikea kuvitella, että torpan paikkoja oli vesiteitse Keitelejärveä pitkin käyty katselemassa myös Keitelejärven itäpuolen tasaisista, hyvin kaski ja peltoviljelykseen sopivista maisemista. Samuelin pojista vanhin Erkki syntyi 7.6.1797 ja asui puolisonsa Riitta Kemppaisen kanssa Nykyisen Vesannon kunnan alueella Horontaipaleella. Marttisten torppia lienee ollut useita, mutta ainakin Ruutana, Läheaho ja Ryönä, joka on vieläkin karttaan mer-

kittynä asuinpaikkana. Erkille syntyi lapsia kymmenen, joista nuorin Ville (Vilhelm) syntyi 7.6.1845.

Ville asui puolisonsa Ida Penttisen kanssa Horontaipaleella ja hänelle syntyi yhdeksän lasta. Lasten syntyessä ja kasvaessa Suomi koki historiansa pahimman suoneniskun, mikä maata koko vuosisadan aikana kohtasi. Sääolosuhteet olivat huonot v. 1862 alkaen, kunnes tuli täydelliset katovuodet v. 1867–1868. 1800-luvun loppupuolella ja 1900-luvun alussa elettiin Suomessa kovia ja epävakaita aikoja. Osa lapsista oli varmaan ensimmäisiä maalta leivän perässä paremmille työmaille muuttaneita. Ville oli 1800-luvun lopulla renkinä Kerkonkoskella Rokkalahassa. Lapsista Anna oli muuttanut 1896 Nurmijärvelle, niinpä Villekin muutti marraskuun 13. päivänä v. 1898 Nurmijärvelle ja sieltä myöhemmin Hausjärvelle. Lapsista nuorin Ida syntyi jo Kerkonkoskella (Kerkonjoensuussa). Idakin muutti Nurmijärvelle, josta muutti Helsinkiin v. 1910 ja sieltä v. 1914 Amerikkaan ja asui kuollessaan Kanadassa.

Ida oli onnistunut pääsemään vähän parempiin piireihin, kuten kuvasta voi todeta.

Villen lapsista Kalle syntyi 22.3.1879. Kallen syntymäpaikaksi on merkitty vain Rautalampi. Pidän todennäköisenä, että tuolloin perhe vielä asui Horontaipaleella. Karttulan Syväniemelle oli 1800-luvun lopulla syntynyt teollisuutta ja niinpä Kallekin muutti leivän hakuun Karttulaan

vuoden 1996 alkupuolella. Lienevätkö palkat olleet huonot vai vika työoloissa, koska Kalle ei Karttulassa kauan viipynyt, vaan tuli isänsä luokse Kerkonkoskelle Rokkalaan.

Reissu Nurmijärvelle

Tuolloin oli ainakin sisaruksista Anna jo muuttanut etelään ja niinpä Kallekin muutti 13.11.1898 Nurmijärvelle. Kallen ja Kallen isän muuttopäivät ovat niin lähellä toisiaan, että oletan Kallen muuttaneen isänsä ja todennäköisesti siskonsa Idan kanssa yhtä aikaa Nurmijärvelle. Kalle meni naimisiin itseään lähes kymmenen vuotta vanhemman Olga Sandbergin kanssa jossakin nykyisen Hyvinkään alueella. Rakkaus on täytynyt roihahtaa kerralla liekkeihin, koska Kalle Armas syntyi jo vajaan vuoden päästä (5.10.1899) Nurmijärvelle muuton jälkeen. Kallelle syntyi myös kaksi tyttöä, Hulda ja Bertta.

Takaisin Kerkonkoskelle

Kallen siskoista nuorin Ida syntyi Kerkonjoensuun Huttulassa 19.4.1891. Tästä olen päätellyt, että Kallen isän Villen on täytynyt olla tuolloin Huttulassa työmiehenä. Toisen kerran Kalle oli tullut Karttulasta Rokkalaan, josta muutti Nurmijärvelle. Kerkonkoski oli varmasti jäänyt Kallelle mieleen jo kahdella aikaisemmalla reissulla. Kerkonkoski oli tuolloin sen ajan oloissa kohtuullisen vilkas paikka ja siellä oli paljon asutusta. Vesistöt ja koskimaiset olivat varmaankin jääneet Kallen mieleen. Toisena syynä oli saattanut olla tuon ajan rauhattomat olot, jotka vaivasivat erityisesti Tampereen ympäristöä ja yleensä Etelä-Suomea. Kalle muuttikin takaisin Olgansa ja lastensa kanssa Rautalammin Kerkonkoskelle, josta hän osti kosken yläjuoksulta Sotilasharju nimisen paikan. Kosken yläjuoksu ja virtaukset koituivat lapsista Bertan kohtaloksi. Bertta oli hukkunut isäni muistikuvien mukaa ylittäessään kosken yläpuolista kaopea jokialuetta.

Kalle ja Olga sekä lapset Bertta, Armas ja Hulda

Hulda meni naimisiin Kalle Vesterisen kanssa, joka tarinoiden mukaan oli aika 'vääräleukainen' mies. Kaikki 'Vesteris Kallen' tarinat eivät olleet painokelpoista tavaraa, eikä lasten luettavia, niinpä en niitä tähän kirjoita. Uskallan kuitenkin mainita julkaisussa 'Kyliltä ja kyläpoluilta' kaksi Kalle Vesterisen nimeämää paikkaa, jotka sijaitsivat lähellä Sotilasharjua. Koskenlahden suulla on pieni saari Kyrpäsaaari ja vastarannalla Pie-rupenkere. Hulda elätti itseään ompelijana. Huldin ompelimo oli Kerkolla vanhassa myllytuvassa samassa tilassa Myllärin mummon hoitamana puhelinkeskuksen kassa. Muistan lapsena käyneeni useasti sovittamassa vaatteita, joita Hulda meille sukulaislapsillekin ompeli. Erityisesti on jäänyt mieleen puhelinkeskus, jossa puhelu yhdistettiin työntämällä erillinen johdon päässä oleva pistoke kulloinkin pyydettyyn linjaan.

Kalle Armas työskenteli nuoruudessaan Saimaan kanavatöiden aikana ruoppauskoneen käyttäjänä. Kalle Armas asui todennäköisesti isänsä Kallen huushollissa Sotilasharjussa, koska parempaa tietoaakaan minulla ei ole. Armas oli löytänyt vaimokseen noin kymmenen kilometrin päästä Kerkonkoskelta Rautalammin kirkonkylälle päin asuneen Martta Matilaisen.

Viitaniemi

Otto Heiskasen omistamassa Viitaniemessä ajaututtiin pakkohuutokauppaan, joka pidettiin 23.3.1934. Pakkohuutokaupasta tilan osti valtio.

Valtio myi tilan jo samana vuonna Kalle Armakselle ja Martalle, jotka muuttivat Viitaniemelle v. 1935. Viitaniemi sijaitsee noin viiden kilometrin päässä Kerkonkoskelta Sonkarijärven rannalla. Tuolloin perheeseen oli jo syntynyt kuusi lasta. Viitaniemessä lapsia syntyi vielä neljä lisää, eli lapsia oli yhteensä kymmenen. Viitaniemi oli ollut ennen torpparilain voimaatuloa Pilkanlahti-nimisen talon torppa ja päärakennuksessa oli vain hyvin niukalti lämmintä tilaa. Tuvassa on pitänyt jossain vaiheessa olla aika ahdasta, vaikka osa lapsista olisi jo maailmalle lähtenytkin. Vanheman Kallen puolison Olgan kuoltua kesällä v. 1934 Kalle avioitui vielä uudelleen Viitaniemen naapurissa asuneen leskinaisen Ida Ollikaisen kanssa. Kalle ei ehtinyt kauan uudesta liitosta nauttia, koska hän kuoli jo kesällä v. 1936.

Kalle Armas viljeli Viitaniemen pieniä tiluksia vaimoineen ja lapsineen taitojensa mukaan. Varsinkin pojat olivat naapureissa ja vähän kauempanakin haluttua lisätyövoimaa. Särvintä ruokapöytään saatiin ensijaisesti Sonkari-järvestä ja metsän viljasta. Isän kertoman mukaan sodan jälkeisinä vuosina ammuttiin metsoja parhaana vuonna 47 kpl. Naapurin kanssa yhdessä saatettiin jopa laittaa hirvenlihatkin suo- laan. Viitaniemeen oli päätetty v. 1959 rakentaa uusi päärakennus. Huhtikuun kuudentena päivänä vuonna v. 1959 isäni ja Armas läksivät kaatamaan rakennukseen tarvittavia sahapuita. Jossain vaiheessa Armas oli sanonut isälleni: "Mene sinä edellä, minä vähän huilaan tuossa kannon päällä". Siihen päättyi Armaan maallinen taival, eikä hän ehtinyt edes nähdä sahapuiden kaatoa uuteen rakennukseen. Isäni rakensi Viitaniemen uuden asuinrakennuksen veljesten tukemana. Viitaniemen uuteen tupaan jäi Martan lisäksi asumaan Aarno, muiden siirtyessä joko lähemmäs tai kauemmas maailmalle.

Lapsuuden ajoista on jäänyt mieleen se lämminhenkinen tunnelma ja iloisuus, joka Viitaniemessä vallitsi. Sisarukset, erityisesti tytöt kävivät Helsingistä asti usein Viitaniemessä.

Lastenlapsiin suhtautuminenkaan ei ollut kovin ankaraa, josta osoituksena seuraava muistelu. Sisarusten lapset olivat yhdessä naapurin lapsien kanssa leikkiessään hajottaneet Aarnolle tärkeät maitokärrit. Aamulla Aarno oli huomannut asian ja tuumannut: ”Onpa ollut viimeyönä kova pohjatuuli, kun on maitokärritkin hajonneet”, eikä asiasta sen kummemmin keskusteltu.

Väinölä

Konemestari Väinö Sorri oli rakentanut Väinölän Kerkonkosken alajuoksun jokialueelle v. 1927. Hirret oli tuotu vesiteitse noin kymmenen kilometrin päästä Vihtalahdesta ja sahatavara lisvedeltä kesällä laivoilla ja talvella jäitä pitkin hevosella. Väinö oli rakentanut rannalle konepajan, jossa teki monenlaisia metallitöitä ja Kipinä-moottoreita. Moottoreita kutsuttiin Sorrin kipinöiksi, ja niitä käytettiin veneissä.

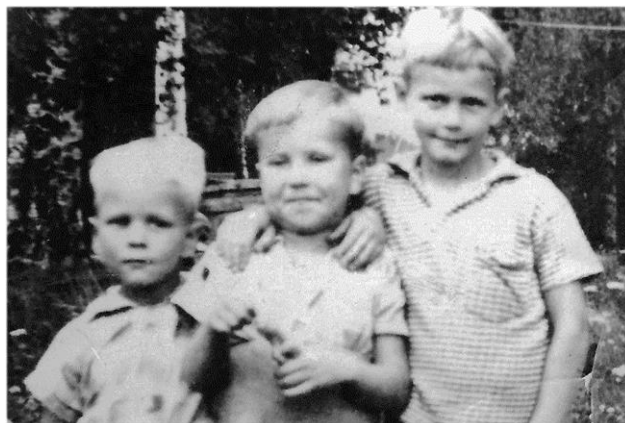

Olipa Väinö rakentanut jääkiitäjänkin, jolla hän kävi lisvedellä asioilla.

Väinö kuoli n. 50-vuotiaana ja hänen leskensä Alma puratti konepajan. Konepajan sorvien ja lustat ovat vieläkin paikoillaan Väinölässä.

Isäni avioitui Tapaninpäivänä v. 1952 Väinölän naapurissa asuneen Leenan kanssa. Äidin isä oli halunnut, että tyttö löytäisi asuinsijan mahdollisimman läheltä vanhempiaan ja niinpä pientä pakkoa käyttäen, hän ostatti isälläni Väi-

nölän Väinö Sorrin leskeltä. Isäni oli asiasta katkera lähes koko ikänsä. Isä olisi halunnut muuttaa muiden sisarusten perässä Helsinkiin.

Kaarlon pojat Veikko, Seppo ja Atte

1920-luvulla oli rakennettu vesireitti Pielaveden perukoilta aina Keski-Suomeen Suolahdelle ja Äänekoskelle asti. Niinpä Kerkonkoskellekin rakennettiin kanava, jonka vihkiäiset olivat v. 1927. Lapsuuden muistoista elävimpinä ovat säilyneet höyrylaivat, jotka huudattivat pilliä kanavan hoitajalle, että portit auki täältä ollaan tulossa. Joka kerta kun pilli huusi, juostiin rantaan laivaa katsomaan. Laivat hinasivat ja kuljettivat puutavaraa vesireitin varrelta Suolahteen ja Äänekoskelle.

Höyrylaivat kuljettivat vielä kauppoillekin tavaraa lisveden asemalta Kerkonkoskelle. 1950-luvulla puuta uitettiin vielä lisvedellekin päin, mutta uitto lisvedelle loppui heti 1960-luvun alussa. Myöhemmin 1990-luvulla uitto loppui myös länteen päin ja vesireitti jäi pelkästään huvivenekäyttöön.

Höyrylaivan miehistöt ottivat meidät monesti kanavalta mukaansa lyhemmille hinausmatkoille. Niistä on jäänyt mieleen uittomiesten juttuja. Höyrylaivoissa oli tuohon aikaan oikea vesivessa, eli yhteys pytystä suoraan järveen Muis-tan kerrankin uittomiehen huutaneen Kipparille yläkannelle: ”Purlaatahan parpurlaakia taakse-päin, että suahaan puominlenkki pois pöntöstä”.

Lapsuudessamme Kerkonkoski oli vielä vilkas paikka. Kerkonkoskella oli terveystalo, kolme kauppaa, posti, pankki, kuppila ja baari. Koulussakin oli yli 120 oppilasta. Tätä kirjoitettaessa jäljellä on vielä koulu ja yksi pieni kyläkauppa ja kesäisin auki oleva Lohikeidas.

Näin on kuljettu lähes viiden sadan vuoden matka pienellä alueella, sisäisen Suomen järviä kierellen. Kertomuksestahan käy ilmi, ettei elo ole koskaan matkalla ollut 'kovin rapoisaa', mutta ehkä sitäkin antoisampaa.

Ari Marttinen

Sihteeri tiedottaa

Pyydämme ilmoittamaan jäsenyydessä tai yhteystiedoissa tapahtuneista muutoksista seuran sihteerille.

Jäsenmaksuja on vielä runsaasti maksamatta. Jos et vielä ole maksanut tämän vuoden jäsenmaksua, ole hyvä ja suorita se ensi tilassa. Seuran toiminnan elinehto on jäsenten vuosittainen jäsenmaksu.

Toivotan kaikille sukuseuran jäsenille hyvää kesää.

Marttisten sukuseura ry

Sihteeri Atte Marttinen
p. 045 144 7838
marttistensukuseura@gmail.com